

Povabljeni na svatbo

2. nedelja med letom

– 16. 1. 2022

1. Umiritev in uvodna molitev

Ustavim se in se počasi umirim. [Naredim znamenje križa](#) in se tako še globlje zavem Božje navzočnosti v sebi in v vsem, kar me obdaja. Prosim za milost Svetega Duha, za dar ganjenosti nad Božjo besedo, ki jo smem sedaj brati, jo poslušati, premišljevati in ji dopustiti, da v meni izoblikuje Kristusa ([Gal 4,19](#)), da bom postal usmiljen, kot je nebeški Oče ([Lk 6,36](#)). To ga prosim s svojimi besedami ali s predlaganimi:

Gospod, naj naredim, kar mi praviš, da naj naredim, in pustim tebi, da ti narediš svoje. Le tako se bo okamenel, suh vrč lahko povezal z virom Življenja, ti ga boš dopolnil. In vrč bo dobil Božji sijaj – prinesel bo nekaj okusnega, svežega, privlačnega, živega.

Prosim za milost, da bi zmogetel in znal poslušati od zunaj in od znotraj. Od zunaj besede, ki jih berem, od znotraj občutke in vzgibe, ki se ob tem prebujajo. Počasi začnem prebirati evangeljski odlomek. Besedo za besedo. Vrstico za vrstico. Zrem njega, ki mi to govori.

2. Branje – poslušanje: Evangelij po Janezu 2,1-11

1 Tretji dan je bila svatba v galilejski Kani in Jezusova mati je bila tam. 2 Na svatbo so bili povabljeni tudi Jezus in njegovi učenci. 3 Ko je vino pošlo, je rekla Jezusu njegova mati: »Vina nimajo.« 4 In Jezus ji je dejal: »Kaj imam s teboj, žena? Moja ura še ni prišla.« 5 Njegova mati je rekla strežnikom: »Kar koli vam reče, storite.« 6 Tam pa je stalo šest kamnitih vrčev za judovsko očiščevanje; držali so po dve ali tri mere. 7 Jezus jim je rekel: »Napolnite vrče z vodo!« In napolnili so jih do vrha. 8 Nato jim je rekel: »Zajemite zdaj in nesite starešini!« In nesli so mu. 9 Ko je starešina pokusil vodo, ki je postala vino, in ni vedel, od kod je – strežniki, ki so zajeli vodo, pa so vedeli –, je poklical ženina 10 in mu rekel: »Vsakdo postreže najprej z dobrim vinom, in ko se ljudje napijejo, s slabšim, ti pa si dobro vino prihranil do zdaj.« 11 Tako je Jezus v galilejski Kani naredil prvo od znamenj in razodel svoje veličastvo in njegovi učenci so verovali vanj.

3. Meditacija – premišljevanje

O slišani Božji besedi sedaj premišljujem. Gledam Jezusa in druge osebe v odlomku. Gledam, kako se Božja beseda dotika mojih misli in občutij, kako mi razodeva Boga ter mene in druge v njem. V pomoč so mi lahko tudi naslednje misli ali vprašanja:

– Marija naznanja novo upanje in nas vabi vanj: »Kar koli vam reče, storite.« Strežniki so tako vrče napolnili z vodo. Kaj meni govori Jezus, naj storim danes, v teh dneh?

– Če naredim, kar mi Jezus pravi, in potem pustim, da naredi svoj del, lahko nastane vino z najboljšim okusom in tako se lahko zgodi svatba. Če res tako ravnam, kakšna je ta svatba?

4. Če želim, preberem še to razlago evangeljskega odlomka, sicer pa nadaljujem z osebno molitvijo

V Svetem pismu je zakonska zveza podoba, ki označuje uresničitev popolne zveze med Bogom in njegovim ljudstvom. Ta je bila pričakovana že dolgo časa, več kot osemsto let. In v Janezovem evangeliju se začetek Jezusovega javnega življenja začne odvijati prav na svatbi.

Upanje na to poroko je prvič predstavil prerok Ozej (okrog leta 750 pr. Kr.), ko pripoveduje priliko o nezvestobi ljudstva. Izraelska monarhija je zapustila Boga in njegovo usmiljenje ter ljudstvo vodila k lažnim bogovom. Toda prerok, ki je prepričan o Božji ljubezni, pravi, da bo ljudstvo ponovno popeljeno v puščavo, da bo lahko prisluhnilo Božji obljubi ([Oz 2, 21-22](#)).

Jezus v svojem učenju povzema Ozejevo priliko, sanje o popolni poroki. V pogovoru s Samarijanko se diskretno predstavi kot pravi ženin, njen sedmi ([Jn 4, 16-17](#)). Ta dokončna poroka je z lepimi podobami opisana v knjigi Razodetja ([19, 7-8; 21, 1a; 22, 5](#)).

Jezusova mati se v Janezovem evangeliju pojavi dvakrat: na začetku, na svatbi v Kani ([Jn 2, 1-5](#)) in na koncu, ob vznožju križa ([Jn 19, 25-27](#)). V obeh primerih predstavlja Staro zavezo, ki čaka na приход Nove, in v obeh primerih prispeva k prihodu Nove. Marija je vez med tem, kar je bilo prej, in tem, kar bo prišlo pozneje. V

Kani je ona tista, ki zaznava omejitve Stare zaveze in naredi potrebne korake, da bi dosegla Novo. Ob vznožju križa je ob strani "ljubljenega učenca". Ta predstavlja skupnost, ki raste okoli Jezusa, on je sin, rojen iz Stare zaveze. Na Jezusovo prošnjo sin, Nova zaveza, sprejme Marijo, Staro zavezo, v svojo hišo. Oba morata hoditi skupaj. Dejansko Nove ni mogoče razumeti brez Stare. Novo ne bi imelo nobene podlage, nobenega temelja. In Stara brez Nove bi bila nepopolna: drevo brez sadu.

Besedilo se začne z besedami: "Tretji dan." ([Jn 2, 1](#)) Kaj to pomeni? Pričevanje Janeza Krstnika o Jezusu ([Jn 1, 19-28](#)) se zgodi prvi dan. "Naslednji dan" ([Jn 1, 29](#)), je Jezusov krst ([Jn 1, 29-34](#)). Tretji dan se zgodi klic učencev in Petra ([Jn 1, 35-42](#)). Četrty dan Jezus pokliče Filipa, ta pa Natanaela ([Jn 1, 43-51](#)). "Tri dni pozneje", to je sedmi dan, torej v soboto, se zgodi prvo znamenje, to je svatba v Kani ([Jn 2, 1](#)). V celotnem Janezovem evangeliju Jezus uresniči sedem znamenj.

Janez uporabi oris tedna, da predstavi začetek Jezusovega delovanja. Stara zaveza uporablja isti okvir za predstavitev stvarjenja. V prvih šestih dneh je Bog ustvaril vse stvari in jih poimenoval. Sedmi dan je počival in ni več delal ([Jn 1, 1-2.4](#)). Na enak način Jezus v prvih dneh svojega delovanja imenuje osebe in ustvari skupnost, novo človeštvo. Sedmi dan, to je v soboto, Jezus ne počiva, ampak naredi prvo znamenje. V naslednjih poglavjih, od 2. do vključno 19., uresniči še šest drugih znamenj, vedno na soboto ([Jn 5, 16; 9, 14](#)). Nazadnje, zjutraj na dan vstajenja, ko gre Marija Magdalena h grobu, je rečeno: "Prvi dan v tednu" ([Jn 20, 1](#)). To je prvi dan novega stvarjenja, po podaljšani soboti, v kateri je Jezus naredil sedem znamenj. Obtožen je, da je delal v soboto; toda svoje delo je opravičil z besedami: "Moj Oče še vedno dela in tudi jaz delam" ([Jn 5, 17](#)). Z Jezusovim delovanjem med svatbo v Kani in križem Oče dopolni tisto, kar manjka staremu stvarstvu, in se pojavi v Jezusovem vstajenju.

5. Osebna molitev

V naslednjih trenutkih tišine se o vsem tem osebno pogovorim z Jezusom. Povem mu, kaj mislim, kaj čutim, kaj želim. Slavim ga, se mu zahvalim ... Prosim ga za milosti, ki jih potrebujem za ...

6. Kontemplacija – [tiho bivanje z Bogom](#)

Dopustim, da v meni vse umolkne. Preprosto sem navzoč v Bogu, kakor je on navzoč meni. Morda iz te tišine in molka še bolj zaslutim Božji nagovor in željo, da bi bil vedno z njim in da bi vse delal z njim in v njem ...

7. Delovanje

Ko vstopim v osebni odnos z Bogom, me spremeni, naredi bolj ljubečega in spodbudi h konkretnemu delovanju ...

8. Zaključna molitev

Zaključim lahko samo s Slava Očetu, s svojimi besedami ali s predlaganimi:

Gospod, hvala za Marijo, ki nas povede v novo. Tako se lahko odpremo delovanju Svetega Duha in ti na našem starem zgradiš nekaj novega, prineseš radost, veselje, rodovitnost, polnost življenja. Gospod, plešem in te slavim!

9. Pregled molitvenega premišljevanja ali [refleksija](#). To je čas, ko ozavestim in ubesedim to, kaj se je v meni dogajalo v času molitve. Pri refleksiji mi lahko pomagajo naslednja vprašanja:

Kaj se je dogajalo med molitvijo? Katera čutenja in misli sem lahko zaznal v sebi?

Kaj sem spoznal o Bogu, kaj o njegovem odnosu do mene in drugih ter o svojem do njega in drugih?

Kako sem zaključil svojo molitev? Kaj sem prejel v njej za svoje vsakdanje življenje?

Na koncu si lahko zapišem spoznanja, ugotovitve in uvide. Zapišem si tudi, kje sem imel težave. Tudi te lahko imajo veliko vrednost pri spoznavanju odnosa Boga do mene in mojega do njega. Lahko mi pomagajo tudi pri tem, da najdem bolj primeren način molitve. Potem se za vse zahvalim troedinemu Bogu.

